

Prépočítal se.

Chamberlainovi se jeho plán ve většině zaveden tak zvaných preferenčních cel a tím utvoření svazku mezi jednotlivými částmi britské říše nedatí. Proto čini již v tom ohledu různé ustupky, ale ani to mu nebude nic platno a na konec se bude musit svého pěkného plánu, kterým se již tak dlouho zabývá, vzdát k velké radosti různých zemí, jež by byly celni jednotou britské říše velice poškozeny. Chamberlain měl vše velmi dobře promyslenu a připraveno, však setkal se s tak velkým odporem, jaký neočekával. Předpokládá sice, že v se nepujde přilís hluboce, ale myslil, že na konec přece zvítězí. Nyní se však toto přemýšlení, jak jest patrné z různých jeho výjadření, již vzdal.

Britský ministr osad seznámil se s poměry v Kanadě, Austrálii i jinde v Africe, a na základě toho poznání sondil, že přišla doba, kdy by se měly všechny anglické osady pevnině přimknouti k mateřské zemi, a prostředkem k tomu by bylo dle jeho mínění celni jednoty. Vskaz osady tohoto náhledu nejsou a také v Anglii narážejí tento plán na tuhý odpor. Nejenom, že jest proti němu převládá nást anglických, skotských a irských průmyslníků i obchodníků, ale ani Chamberlainovi ministři kolegové s tím nesouhlasí. Možná, že dříve proti tomu nic neměli, ale když viděli všeobecný odpor proti tomuto Chamberlainovu plánu, tedy považovali za dobré, aby se i oni proti tomu postavili. Také čelili výdovcům staré konservativní strany se vyslovili proti tomuto plánu, a tak jest nyní Chamberlain úplně osamoceny, nemaje za sebou ani kolegy ani stranu. Že ho to nepovznáší, jest jisto. On, který již až dosud nejpopulárnějším anglickým statistikem a také si na tom velice zakládá, se domníval, že na základě této popularity provede vše, co bude chtít, však nyní již seznal, že se tuze mnoho přehlé. Nejen že se nedokáže, ale hrozí mu i nebezpečí, že o všechnu svou oblíbenost u lidí přijde. Přívěz lidí je vždy velmi nestálá a mnohem snáze jí lze pozbýt než ji nabýt. Vskaz Chamberlain si vází příliš svého postavení, než aby chtěl o ně k vůli svým plánům opřít, a proto pěkně nyní na celé čáře ustoupil a počká až bude pro to příhodnější doba. Vždyť se časy neustále mění a co se dnes nelíbí, může dojíti zitra největší obliby. Tím se může pan Chamberlain těšit.

Úhel světi prostředky.

Tak se zdá, že budou Filipinci ponehánu přece jen zkrocení a jejich ostrovy budou tvořiti nerozlučnou část území Spoj. Států. Vzdorovali tomu dost dlouho a dokázali na své slabé prostředky velmi mnoho, ale na konec přece musí ustoupiti před silou civilizace a jejími rafinovanými prostředky, jež zníží dříve nebo později každý přírodní národ. Zaklepení Filipinci se nechtějí podrobiti dobrovolně americké kultuře a jsou tedy k tomu nuceni ohněm i mečem, vzeáním a nelidským týráním. Tak si počínají všechny kulturní státy oproti ubohým národům, jež chtějí zotročiti.

Hlavní síla odporu filipinských kmenů jest již zlomena a boje již dosud na oněch ostrovech trvají, jsou již jen drobnější a více místního rázu. Hlavní síla amerického vojska na Filipínách je vykonána, a nyní počíná civilizace a kulturní posilování občanské správy. Jak tato svou úlohu plní, měli jsme již častěji příležitostí se psmevčediti. Tak zvaná filipinská komise, v jejímž čele stojí pověstný soudce Taft, spolupobila na Filipínách více za než dobra a ještě každou chvíli provede něco, což vyvolá všeobecné překvapení. Posledním jejím bravurním kousem jest zavedení opiového monopolu na Filipínách. Vypracovala toho se týkající zákon, který byl ministerstvem války jako nejvyšší instancí v tom ohledu schválen, a nyní si bude mocti na Filipínách dopřátí opiového nožitku každý, kdo bude chtít, jen když vláde za to slušně zaplatí.

To jest také jeden z těch kulturních prostředků, jimiž mají být Filipinci povznášeni. Americká vláda sice nahlízi sama, že tato věc příliš pěkná není, ale je v tom mnoho peněz a proto se to nesmí tak přisné brát. Pěkná záležitost zásada.

Na Filipínách žije velmi mnoho Číňanů, kteří jsou jak známá velikými ctiteli opia a šifí jeho požívání vsady, kam přijdou. Proto holduje tomuto ohavnému zvyku též mnoho Filipinců, a na jlech ostrovech se prodá tedy do roka hezké množství opia, na které je vysoké clo. A tu napadlo

jeho soudušná, kterým se nedostává stále potřebných peněz na správu ostrovů, že to, co nyní získávají Číňané, v jejich rukou by až dosud skoro celý opiový obchod, by mohli mít oni sami. Celý ten obchod se jednoduše zmonopolisuje a odeváza se tomu, kdo za něj nejvíce zaplatí. Ten pak bude mítí výhradní právo, brati opium z obcích skladišt a prodávati ho plynokrevným Číňanům. Filipincům a Američanům pry ho prodávat nemá. Jak to bude dopadat, může si každý pomysliti. Opium se bude prodávat každému, kdo jen za něj zaplatí, a opiový mor zachvátí poněkud celé Filipíny. Co však vláde na tom záleží? Za to toho bude mítí bom nvyf cočné nejméně 500000000000, kterážto suma se posín pem času umohem zvětší. A to je ta hlavní věc. Jen když to hodně vynese. Ostatně může vzít Filipince dás.

Zprávy z Čech.

Jelen ve vodě. Nedávno za běhl do zátravského revíru státní jelen, ústavný tak, že vyléhl do vody. Na blzku pracujícími tam byl k zemi sražen, svázan a odvezen do Písku. Najemcem zátravského hmybíh jest hl. berál pan Hnyk v Písku.

Poklad v kůlně. V Némčicích u Klatov nalezen byl v kůlně Václava Flovice při kopání v kůlně hluboký hřebek, naplněný samými stříbrňáky. Peníze byly slepené a měděnkou tak spojeny, že s obtížemi několik jich bylo odděleno a seznáno, že jsou to české groše z dob Václava II., ražené ze stříbra kutnohorského. Bylo jich 8 liber.

Vysekla si srpen oko. — V neděli 24. června večer žala na obci 9letého žaka obecné školy Frant. Šípala; loch pohrávaje si fevažkou, vložil do ní travu a fezal ji na píci pro dobytek. při čemž počnal si tak neopatrne, že se seka špičkou srpu do oka, které jí vyteklo. Težže zraněná žena byla přijata do ošetřování ve zdejší všeobecné nemocnici.

Zmračená fevažkou. — Z Chotčova se oznamuje: Politovani hodny uraz postihl v nasi obci 9letého žaka obecné školy Frant. Šípala; loch pohrávaje si fevažkou, vložil do ní travu a fezal ji na píci pro dobytek. při čemž počnal si tak neopatrne, že se seka špičkou srpu do oka, které jí vyteklo. Težže zraněná žena byla přijata do ošetřování ve zdejší všeobecné nemocnici.

Zmije v Rakovníku. — V Rakovníku bylo v poslední době chyceno a obecnému úřadu odevdáno celkem již 10 zmiň. Poslední z těchto, kterou zabil jistý dělník, zaměstnaný při regulování rakovického potoka, má 94cm. délky. Napadne toto množství zmiň zde se objevujících budi o prvníých postrach zejména u rodičů, kteří bojí se o své děti, a jev jedovatým tímto plazem uskntny nebyly.

Hromadná otrava raků. — Z obce Tichá na Kaplicku se sděluje, že veškeré rybníky a potoky v taunin okoli pokryty jsou velikou spoustou mrtvých raků. zachyvných patrně následkem nějaké morové nákazy. Pro obyvatelstvo vznikla tím značná škoda, neboť z krajiny té každoročně mnoho výborných raků na trh se vyváží.

Uskrtní své vlastní dítě. — Ze Starkova se oznamuje: Těchto dnů přišel tkadlec Josef John opilý domů a počal se se ženou hádati. Poněvadž jí nebezpečně vyhrožoval, uprelhá žena z domu a zanechala opice v pokoji o samotě s dítětem, které spalo v kůlčce. Poněvadž dítě se nepochybně probudilo, vzal je opice k sobě do postele. Když Johnová se vrátila, zjistila k nemalému zděšení, že dítě je mrtvo. John je nepochybně v opilosti uskrtl. Příklad udán byl soudu.

Neřehní ke škole se utopil. Písaři bratři Lanzingrové vylovali dne 26. května na Vltavě o pól 2. hod. odpol. blízce Karpelesova mlýna na Smíchově mrtvolu 13letého hochu. Na zprávu o tom dostavil se k mrtvole Josef Nováček, krejčí, bytem na Smíchově, Kinského třída č. 262 a poznal v ní svého syna Jiandřicha, kterého pohřboval již od předešlého dne. Hoch, který chodil do německé školy, projelový vůči ní zjevnou nechtů a byv otcem pro to kárán, před svými kamarády několikrát se vyslovil, že se utopí, až konečně věra omysl svůj skutečně také provedl. Mrtvolu obecní truhlou dopraveno do patologického ústavu.

Z lakoty sešel a oběsil se. — Z Loun. Rolník Václav Lehman z Jimliny neměl na světě již žádné radosti leč shromážďovati peníze. Po rodičích zdědil dosti málo chalupy, ale nemornou pilní zasamozřítečností dodal to

ho, že na stará kolena měl na stráni velky, pohodlný statek, na němž "nevážel" ani háber a muno to asi 16000 korun ve sportovní. Náhle však stihla lakomčnost, a kráť rána. Chalupník David z Hrota, který dluhoval Lehmanovi asi 1000 korun, přišel na lunbu. Aby zachránil svoji pohledávku, odhodlal se Lehman s touto sumou, že chalupu Davidovi sám koupí. Chalupa byla vydražena na 22000 korun, Lehman dal svoji hotovost 16000 korun a 6000 korun bylo odepsáno na jeho statek. Tak stal se Lehman majitelem dvou usedlostí, však necítil se nijak šťastným. Vzdání, že vydal všechny svoje peníze a že krásný jeho dům jest obřiven křivým dluhem, zbavovalo ho svého klidu a vsí spokojenosti. Vzal si do hlavy, že ho dluh žene, že bude žebračem a tudíž ty myšlenky pomaly na končecí úplně rozem. Po několika tydních tichého šlenství, v němž statek stále jen plakal pro svoje peníze, nalezen byl dne 23. května ve svém pokoji oběšený. Nesmrtelná chytivost bohatství otrávilá mu život. Lehman měl ve líky statek s krásným výhledem, tam, tak že obřiven dluhem 6000 korun bylo přeaneprané.

Střechovaní v nedělních. — Z Prahy se píše: V zivnosti hostinské panují neustále poměry. Chudak, mnohý šenkýř může si nohy ubíhat, tu i tam dvojitou křídou psat a přece jen vydechnouti. Proto dle slov mnohých ukázalo se býti nutným zdražiti pivo. V hostějské části Kr. Vínohradě je majitelem titule hospodky také jeden hostinský, jenž při nejlepším vůli a pilnosti nemohl se nikdy dopocítat. Zdražil pivo a v duchu těšil se na značný výdělek. Než chyba lavky! Pivo prodal sice méně, než zase i z toho mála výdělek schelzel. Starostmi přetřčen nemohl ještě noci ani spát, a mezi tím co dráha, kyprá polovice jeho klidné oddělovala spankem spravdivěti, vyhlížel nepřetrpěle co chvíli na osvětlené hodiny vlnohradské vodárny. Byly čtyři hodiny. Pohměván sám na sebe a na celý svět, ulehl a navzdor bohu Morfeovi, který zlomyslně zahánil mu s očí spánek, počal chrápati, až draha jeho polovice se probudila. Tise vstala, starostlivě přikryla chrápajícího mužíka, se brala jednu podušku a hajdy z ložnice ven. Opatrně, krokem neoslýchavým plížila se do ložnice číšníka, který náhodou nespal a jemuž v samoté opravdu bylo velice teskno. — Nás šenkýř přestal chrápat. Zapomně na zlost a starosti, obrzejen pohrábácem v nejnmutnější noci m obleku následoval roztomilou ženskou svoji a tak se stalo, že po malé chvíli byl svědkem výjevu, který nutil jej, aby první se sřel pohrábác v hrsti a aby na místě vyplátl svou drahou chot i číšníka. Nastalo lkání a bědovna, které v malém okamžiku pobouřilo celé okoli. Než mohl udávení ranní chodci a pekafšti nělově vystihnouti o se jedná, o tevěly se železné dveře hostinice, a bědující žena prostorlasá, oděná jen v košíku, a za ní číšník stejně oděný, následovaný hostinským, jenž drže nad hlavou strašnou zbraň — pohrábáč, vyhrnul se ven. A nastal nový šon. Pohrábáč jen ve vzduchu svířtel, nic nespomáhaly prosby a nářeky. Jako rozkacený tur, provázejce rány své hromováním a klením, vypíleci ustaraný šenkýř do unavy. Zakončení přívodila stráž bezpečnosti, na její domlouv výdáv byl oběma vyplaceny odvč. Když se obělekli, rozešli se se zaslanými očima každý v jinou stranu, aby přemítali, že není dobře, když šenkýřka a číšník "hospodáří" spolu. Osamělý hostinský těší se nyní, že snad se přece dopocítá, když nytá "kasu" povede sám. Je mu jasno, že hostinice, kde byli dva šenkýři a jen jedna šenkýřka, musí málo vynášeti.

Smrtelný pád se skály. — Hrubá Skála, tento rozsáhlý labyrinth kamenného města, slouží nyní za příbytek tisícům a tisícům kavek. V těchto dnech vydalo se několik nádrážních dělníků na Hrubou Skálu vybrat kávi hnízda. Při tom dostal se 38letý železniční zřizovatel J. Fiedler až na samý kraj příkré skály, uklouzl a sřtil se dolů. Jeho soudruzi naložili omráčeného J. Fiedlera na vůz a dopravili ho do nemocnice v Jičíně, kdež brzo potom zemřel.

Z nešťastné lásky. — Z Kutné Hory. Marie Novotná, 20letá tovarná dělnice z Hory Kutné, zoufala si z nešťastné lásky, poněvadž jí její milence opustil, a v pátek 22. května k večeru v sebezbrazeném úmyslu vypila roztok havičků z dvou balíčků fosforových sřek. Když však její nešťastník, bžela k rybníčku u měst. pivovaru a stemblíav skočila do vody. Byla ale kolemdoucími zpozorována, vytažena a do místní okresní nemocnice dopravena. Lékaři doufají, že bude při životě zachována.

Přišel ve stroji u ruku. V tovarné na papír firmu Haase ve Vraném potkalo tyto dny politování hodné neštěstí 38letého dělníka Ludvíka Zamrazila. Byl zaměstnan u stroje, kterým se sřezávají vrstvy papíru, a nešťastnou náhodou měl ještě pravou ruku ve stroji, když již sříděl nůž. Zamrazil zpozorovan nebezpečí, chtěl rychle odskočiti, ale nůž byl rychlejší. Usekl mu ruku v předloktí a zmrazčil ho na věky. Těče zraněný byl dopraven k léčení do pražské všeobecné nemocnice.

Oslepen. Asi před šesti týdny udál se ve Škodové tovarně v Plzni tragický případ exploze náboje pro dělo připraveného. Tenkrát montér Konrád těče byl zraněn, že o jeho uzdravení pochybovalo. V beznadějném stavu dopraven byl na kliniku v Hlubokou — odkud tyto dny byl pro

ráčku odsouzenou, provázen ve ženským duchovním P. Strossem a dozorel. Pod sibenici shromáždila se se zatím soudní komise, Fischer knožel zcela sám bez podpory a když dospěl před komisi, oznamil mu předseda Traub potvrzením rozsudku smrti. Zločince modil se v slzách: "Nemilobredněji bože, dobroty bože, sliď se, nade mnou milosrdný. Po tom odevzdán byl odsouzenec kařtu Wohlshlaegerovi. Jeho pomocníci vzali vrahu do svého středu a kráčeli s ním k pozici. Po této kratší cestě modil se zase hlásití a hlas zápal se slzami: "Křisto, můj Křisto, buď miho srdcem k me hršné duši! Má dobra, ubohá matko, modli se za nešťastného, hršného syna!" Poprava sama provedena byla nesmrtelně kratoč, čímž abvo jí na hrozně podivane. Pomocníci katoři nepohlili se rychle zločince a vhodli mu opatřku kolem krku; jedné rčhnutí a jeho tělo bylo svázeno nahoru. Mezitím co pomocníci přitáhli provaz, pokřal kat Wohlshlaeger jednou rukou Fischera obřel a druhou otěl jeho hlavu na stranu. Po a plynutí několika vřerín oznamoval již kat, že exekuce jest provedena a za dalších 10—12 vřerín mohl již soudní lékař dr. Ernst konstatovati smrt. Celá poprava ukončena byla během půlhrdné minuty. P. Stross měl potom k přítomným řeč, načež se všichni pomodlili. Mrtvola oběsena po nečasná byla do 9. hod. na sibenici, načež byla sřnata a pohřbená na obecním hřbitově. — Z jiné strany docházejí ještě následující přehlednosti: Na dvoře, kde poprava byla vykonána, shromážděno bylo jen asi sedesát osob; pořádek udržovalo oddělení pěšího pluku č. 73. Vrah, vyveden bovy na dvůr, jevil klid a odevzádnost ve svýj osud a vůbec se ani nezachvěl. Poprava netrvala déle než šest vřerín; pak hlasil popravčí Wohlshlaeger, že Fischer jest mrtve, načež po dalších řstí vřerínách konstatoval smrt také soudní lékař dr. Ernst. Všeobecně byla uznávána zřenost, s jakou si popravčí počínal. O posledních chvílích odsouzenovcůch se ještě sděluje: Když předseda soudu místopředseda Bosek Fischerovi přečetl zprávu o potvrzení rozsudku, jevil vrah takovou tuhost a lhostejnost, že soudcové musili se ho tázati, zdali rozuměl tomu, co právě mu bylo čteno. Pak odpověděl jen slabým hlasem, že ano. V celém chování je ho byla patrna stěsnost a lítost. V noci před popravou byl Fischer zámudřev; když mu jeden z vězeňských dozoreů nabídl doutník, odmítl to a teprv později vyžádal si cigaretu. Matku nechtěl viděti jen z té příčiny, aby jí uspořil, jak se sám vyjadřil, toto trapné shledání. Napsal jí několikrátkový dopis, jež svěřil k odevzdání jednomu ze svých dozoreů.

Smrtelný pád se skály. — Hrubá Skála, tento rozsáhlý labyrinth kamenného města, slouží nyní za příbytek tisícům a tisícům kavek. V těchto dnech vydalo se několik nádrážních dělníků na Hrubou Skálu vybrat kávi hnízda. Při tom dostal se 38letý železniční zřizovatel J. Fiedler až na samý kraj příkré skály, uklouzl a sřtil se dolů. Jeho soudruzi naložili omráčeného J. Fiedlera na vůz a dopravili ho do nemocnice v Jičíně, kdež brzo potom zemřel.

Z nešťastné lásky. — Z Kutné Hory. Marie Novotná, 20letá tovarná dělnice z Hory Kutné, zoufala si z nešťastné lásky, poněvadž jí její milence opustil, a v pátek 22. května k večeru v sebezbrazeném úmyslu vypila roztok havičků z dvou balíčků fosforových sřek. Když však její nešťastník, bžela k rybníčku u měst. pivovaru a stemblíav skočila do vody. Byla ale kolemdoucími zpozorována, vytažena a do místní okresní nemocnice dopravena. Lékaři doufají, že bude při životě zachována.

Přišel ve stroji u ruku. V tovarné na papír firmu Haase ve Vraném potkalo tyto dny politování hodné neštěstí 38letého dělníka Ludvíka Zamrazila. Byl zaměstnan u stroje, kterým se sřezávají vrstvy papíru, a nešťastnou náhodou měl ještě pravou ruku ve stroji, když již sříděl nůž. Zamrazil zpozorovan nebezpečí, chtěl rychle odskočiti, ale nůž byl rychlejší. Usekl mu ruku v předloktí a zmrazčil ho na věky. Těče zraněný byl dopraven k léčení do pražské všeobecné nemocnice.

Oslepen. Asi před šesti týdny udál se ve Škodové tovarně v Plzni tragický případ exploze náboje pro dělo připraveného. Tenkrát montér Konrád těče byl zraněn, že o jeho uzdravení pochybovalo. V beznadějném stavu dopraven byl na kliniku v Hlubokou — odkud tyto dny byl pro

ráčku odsouzenou, provázen ve ženským duchovním P. Strossem a dozorel. Pod sibenici shromáždila se se zatím soudní komise, Fischer knožel zcela sám bez podpory a když dospěl před komisi, oznamil mu předseda Traub potvrzením rozsudku smrti. Zločince modil se v slzách: "Nemilobredněji bože, dobroty bože, sliď se, nade mnou milosrdný. Po tom odevzdán byl odsouzenec kařtu Wohlshlaegerovi. Jeho pomocníci vzali vrahu do svého středu a kráčeli s ním k pozici. Po této kratší cestě modil se zase hlásití a hlas zápal se slzami: "Křisto, můj Křisto, buď miho srdcem k me hršné duši! Má dobra, ubohá matko, modli se za nešťastného, hršného syna!" Poprava sama provedena byla nesmrtelně kratoč, čímž abvo jí na hrozně podivane. Pomocníci katoři nepohlili se rychle zločince a vhodli mu opatřku kolem krku; jedné rčhnutí a jeho tělo bylo svázeno nahoru. Mezitím co pomocníci přitáhli provaz, pokřal kat Wohlshlaeger jednou rukou Fischera obřel a druhou otěl jeho hlavu na stranu. Po a plynutí několika vřerín oznamoval již kat, že exekuce jest provedena a za dalších 10—12 vřerín mohl již soudní lékař dr. Ernst konstatovati smrt. Celá poprava ukončena byla během půlhrdné minuty. P. Stross měl potom k přítomným řeč, načež se všichni pomodlili. Mrtvola oběsena po nečasná byla do 9. hod. na sibenici, načež byla sřnata a pohřbená na obecním hřbitově. — Z jiné strany docházejí ještě následující přehlednosti: Na dvoře, kde poprava byla vykonána, shromážděno bylo jen asi sedesát osob; pořádek udržovalo oddělení pěšího pluku č. 73. Vrah, vyveden bovy na dvůr, jevil klid a odevzádnost ve svýj osud a vůbec se ani nezachvěl. Poprava netrvala déle než šest vřerín; pak hlasil popravčí Wohlshlaeger, že Fischer jest mrtve, načež po dalších řstí vřerínách konstatoval smrt také soudní lékař dr. Ernst. Všeobecně byla uznávána zřenost, s jakou si popravčí počínal. O posledních chvílích odsouzenovcůch se ještě sděluje: Když předseda soudu místopředseda Bosek Fischerovi přečetl zprávu o potvrzení rozsudku, jevil vrah takovou tuhost a lhostejnost, že soudcové musili se ho tázati, zdali rozuměl tomu, co právě mu bylo čteno. Pak odpověděl jen slabým hlasem, že ano. V celém chování je ho byla patrna stěsnost a lítost. V noci před popravou byl Fischer zámudřev; když mu jeden z vězeňských dozoreů nabídl doutník, odmítl to a teprv později vyžádal si cigaretu. Matku nechtěl viděti jen z té příčiny, aby jí uspořil, jak se sám vyjadřil, toto trapné shledání. Napsal jí několikrátkový dopis, jež svěřil k odevzdání jednomu ze svých dozoreů.

postěn jako "nadravený", avšak úplně stěpy. Vylonem přišel o obě oči, které ovšem ani ta nejdobřejší klinika nemůže mu nahraditi. Jak se prosířchá, da mu pry Škodova tovarná doživotní podporu.

Požár. — Z Náchoda. V blízké obci Dobrovoře, ležící na výšine za turostického rozhlednou a skaly dobrovořské, vypukl v těch to dnech večer v domku Václava Nyče dosud neznámým způsobem ohně, který se rychle rozšířil i na sousední příbytek. Antonina Nyče, 60letá oha domky byla dřevená a doškami kryté, rozšířoval se ohně velmi rychle a zřivil o ba domky úplně, takže postřevně ním podřito se zachrániti sotva několik kusů nábytku. Václav Nyč utrpěl škody přes 1400 korun a jest pojštěn na 1000 k. K ohni dostavily se hasičské sbory z České Čermce, Jistebnice, Starého Mesta nad Metují a Dobrovořa.

Bitva pro děvčata. — Mor. Orlice. — Dne 21. května, v neděli, seřvali se na hraničích pruskorakovských u Hrušova Prunče s Rakusany pro děvčata. V pruské zahraniční osadě Kolibě byla toho dne taneční zábava u hostinice H. Goretkeho, které súčasnosti se také hořší z Hrušova. Koblovským devatím lidli se více hořší z české strany, t. j. z Hrušova, a to učinilo Prusáky zářlivými. Bez výpovězení boje vrhli se na Rakusany, a poněvadž byli v přesile, vyházeli je z hospody a docela vyhnali je i z království pruského. Při svárce toto bylo více raněných, a na bojisti zůstal i jeden mrtvý, dělník Jan Beruňák z Hrušova. Rakovsko-pruská vojna tato bude mítí dohru u krajského soudu v Ratiborči.

Nezdárný syn. Z Prachatic. Před nedávnem káral Josef Vánů, rolník v Bělici u Prachatic, svého asi 20letého syna Františka proto, že si z bílých Jana Kaliny tropil žerty. Misto aby otec poslechl a bílěho nechal na pokoji, dal syn otcí v odpověď, by držel hubu, že si může dělati, co chce, a vynadal nečtně svému otci. Když si Josef Vánů na jednaní syna stěžoval matce, schvalovala tato surovost synovu, pravice, že syn udělal docela dobře, dav mu takovou odpověď. Při slovech těch skočil nezdárný syn na otec a udeřil jim o zem, načež jej tloukl dřevákem do obličej tak, až mu způsobil více krvavých zranění. Nevezděl syn bude se ze svého skutku i se svoji matkou, která mu v týraní otec napomáhala, zodpovídati před soudem, o něhož zraněný otec učinil oznámení.

Námlyvy se smutným koncem. — Z Moravy se píše: Na Starém Brně bydlila v jistém domě bývalá hospodyně Anna L., na kterou se usmálo štěstí v podobě statného truhlářského pomocníka Karla Múška, jehož praktické smysli viděl více puvabu ve spořitelních knížkách, které v knofru své "nastavující" tužil, nežli v pomíjejících už tělesných vradách. Bez dlouhých přetáhů navštívil, že by se rád žení, aby si mohl zaříditi samostatný obchod a šťastná nevěsta s případným upejpaním mu dala slovo, že mu bude věrnou družkou na další pouť života i s přívazkem dvou spořitelních knížek. Pro nevěstu nastala nyní doba blahých dnů snění o příštím štěstí v náručí milovaného muže, kterou však kábila pouze vzpomínka na vzdálenou minulost. Bývalá hospodyně snívala nyní napadně o bývalých časech a před duševním jejím zrakem táhly obrázky z minulosti, kdy byla ve službě u jistého venkovského bohatého pána. Svědomí začalo se v ní bouřiti a nevědouc, jak by z těchto duševních rozpaků vyzvála, šla na radu ku zkušenému a nábožnému muži, má-li se svému ženichovi se svou minulostí svěřiti líli nic? "To je vaší povinností," sděllil jí rada, "vezme-li si vás, a potom nemůže vám přičítati žádné viny. Nevezme-li si vás, můžete z toho souditi, že jeho náklonnost k vám spočívala na zistných úmyslech." Ale Karlíček se osvědčil jako ocel v ohni. Vyslechl zpodobení své nastavující a slavnostně prohlásil, že ho taková "malíčkovost", na níž obvláště čekal, nepřekvapuje a že je zachová lásku až do tmavého hrobu. Touto šlechetností unesená vďavek chtěvá stará žena nezdržala se již nyní dáti ženichovi "závavek" a chystala si všecko na svatební hody. Bohužel, že její naděje dopadly smutně. Druhý den po její zpodobení Karlíček ke stolu a těžkou rukou psal bez vědomí své nevěsty bývalému jejím pánovi: "Nepošlou-li mi dvě stě korun, tak tam za nima přijdou a zahrnujím jim polku, že bude celá osada vzhřtlo. To vědi, co umím, nejsem dmesní!" Článek se dostavil hned. Adresát poslal peníze a Karlíček se měl nějaký čas jako — v žité,

když mu však peníze vylítaly z kapsy, sedl a psal zase: "Nepošlou-li mi dvě stě korun..." Také tyto peníze byly tedy jako na koňi a Karlíček je zase zamenil v kartačích a ve společnosti dobřích kumpánů. A když měl zase jen několik haléřů v kapse a nic neustic nevěsta nechtěla dáti "závavek", psal po třetí: "Nepošlou-li mi dvě stě korun..." Adresát však toho měl dost. Zaslal dopis k soudu s vylíčením celého historie a Karlíček bude mítí nyní nemile opletání s trestním zkonikem, jenž nemá s nikým sřitováním. Důdrži-li nyní slovo a bude se ženiti?

Selhovražda stařeny. — V domě č. 691 na Král. Vlnohraděch oběsila se 26. května v poledne 53letá vdova po hostinském Barbora P. Mostský lékař dr. Svácha. A jest na 900 korun pojštěn. Antonina Nyče má škody přes 1600 k. a jest pojštěn na 1000 k. K ohni dostavily se hasičské sbory z České Čermce, Jistebnice, Starého Mesta nad Metují a Dobrovořa.

Radání blesku. — Z Nové Paky se sděluje: V minulých dnech padla v zdejším okoli morná bouře. Při bouři té udeřil mezi jiným blesk do stavení Arnošta Jandy v Dolní Kalné právě v době, kdy tento s rodinou svoji ve svatnici prodělal. Blesk zaslal Jandu a jeho manželku poněkud popálil a na chvíli je omráčil. Jiné neštěstí při neblahé této nehodě se nepřihodilo. — V obci Horní Kalné udeřil blesk při téže bouři do stavení Františka Kolenského a stavení to až do základů zřivil. Způsobená tím škoda pátí se na 3500 korun, naproti čemuž pojštěná suma činí toliko 1400 korun.

Na silnici přešepán a zřván. Z Týna nad Vltavou. Dne 21. m. o pól 11. hodině v noci ubral se z hostinice Františka Hájka městský pomocník Jan Fabera domů. Když došel blíže bývalých kasárna na silnici vedoucí do Veselí, byl neznámými pachatelii přešepán, na zem povelan a holem do krve zřván, tak že musil k němu ještě v noci povolán býti lékař. S Paberovou ubíral se současně soustružnický mistr Jan Trávníček, kterého však následníci ušetřili. Přešepáný při panujícím tichu nikoho nepoznal. — Po pachatelích pátrá četnictvo, a je prý jim již na stopě.

Krvavá taneční zábava. — Z Kutné Hory. V sobotu, dne 23. května byla v Neskaredeích u Kutné Hory u hostině Karla Syrového taneční zábava, k níž došli také v větším počtu vojáci z Kutné Hory a z Čáslavi. Náhle postvala mezi vojáky a civilisty z neznámé příčiny hádka, která zery se změnila ve vřavku, při níž bojovná židlemi, sklenicemi a vším, co do ruky přišlo, vojáci vyhráli na celé čáře. Na bojisti zůstal s těžkou ranou v hlavě Josef Merta, tesařský pomocník z Netřebí. Leže na hlavě zraněn byl Fr. Fejtek, čeledín z Neskaredeie a na ruce jeden z vojáků, jehož jméno nemohlo býti zjištěno.

Smělá krádež. Z Prachatic se oznamuje: V noci na 20. května spachána byla dosud neznámým pachatelem u rolnice Anny Krížové v Oužicích zdejším okresu smělá krádež. Pachatel vniknuv do zamčené světnice, odečlil po vypáčení skříně různé šatstvo, prádla a obuv, dále peřiny a stříbrné kapesní hodinky, vše v úhrnnceně 250 korun, nepozorován a aniž byl nějakých známek, které by na stopu jeho uvedly, po sobě zanechal, s lupem tím unikl. Z krádeže té jest důvodně podezřelý mnohokrát již pro různé krádeže a jiné přečiny trestaný Jan Fišer, čeledín, příslušný do Dobruče, okresu volyňského, poněvadž krátce před spáchaním krádeže v Oužicích při poutnici byl viděn. Ve věci té zavedeno trestní vyšetřování.

Strážný požár. Ze Svatky se oznamuje: Pátek dne 22. května stal se pro městyš Německé poblíží Svatky na Moravě dnem hrůzy a zředení. Krátce po 1. hodině odpoledne oznamovalo temně dunění zvonu, že hoří. Požár vznikl z dosud nevyšetřitelné příčiny v domku výrobec bavlněných ženských suků p. K. Rysa a rozšířil se na sousední stavení Jana Havlíčka. Ze všech stran se sem sbíhali hasiči a obyvatele a jedn se různé oběhí hasiti. Pojednou ozval se na jiné straně oběstýse pokřik, že hoří, a již také bylo viděti vřehovatí mocné plameny. Oběh přelétnuv při došti silnému severozápadním větru několik stavení, zapálil statek mladého rolníka Petra Jelínka, od něhož vřavly se stavení občan Josefa Kadlice a Františka Havla. Mezi hasiči nastal děsný zmátek, který dovršen byl tím, když chytlo u bedněře Šedého a domek krejčího Zeleného začal hořeti. Hrozný ten okamžik, kdy vypukl požár i na jiné straně města, nelze vyřčiti! Vše

chno běhalo sem a tam, odevřad se lidé chvatně stěhovali, v zákosřlyv křik a zmátenou vřavu ozýval se přísrny pragotí obně a pronikavě třeoubna hasičských trubek. Temné odery na poplach rozhoupaného zvonu pobouřily širok krajinu. S obvyklou rychlostí přikvapily hasičské sbory z Kadova, Vodrance, Daňkovic, Včelova, Křizánek a Lišné a odhodlaně pustily se v boj s rozkácním živlem, který po delší době podřito se jim udotati. Oběh strávil úplně stavení občanů Rysa, Havlíčka, Jelínka, Kadlice a Havla, kdežto domky Šedého a Zeleného, jakož i ostatní části města byly obětovným úsilím statečňích hasičů i obyvatelů zachráněny. Škoda jest ohromná, pátí se prozáním přes 80.000 kor. Někteří pohofeli jsou pojštění, však utrpěli daleko větší škody, než obnáší pojštěné obnosy.

Strážlivé neštěstí na nádraží ve Vel. Oseku. — Strážlivé neštěstí, jemuž lidský život padl za obětí, událo se ve čtvrtek dne 20. května na nádraží ve Velkém Oseku. Osobní vlak č. 6 přijíždějící do nádraží v 10 hod. 42 minut večer, vřídil obyčejně na třetí koleji. Toho dne však, poněvadž byla příliš silná dorruva, ušel byti totem vjezd změněn a vlak místo na třetí měl zájez na druhou kolej. Ale postovním zřizovencem o toto změně nebylo dáno vyrozumění. Nemaje ani nejmenšího tušení o nebezpečí, které mu hrozí, očekával 60letý postovní sluha Jan Landgraf příjezd vlaku. Svou káru se zlobím postavil těsně ke druhé koleji a sám postavil se vedle ní. Vlak, když přijel do nádraží, zachytil Landgrafovu káru, tato povallá starého dělníka na zem, on dostal se pod kola lokomotivy a v nich asi 8 až 10 kroků byl vlečen. Když byl vlak zastaven a ubohý Landgraf vyproštěn, byl na něj strážlivý pohled: